

Karl Martin Wilhelm Schrader

Dissertatio Iuridica De Successione Hereditaria Ex Iure Sanguinis In Ducatu Slesvicensi, Secundum Ius Iuticum

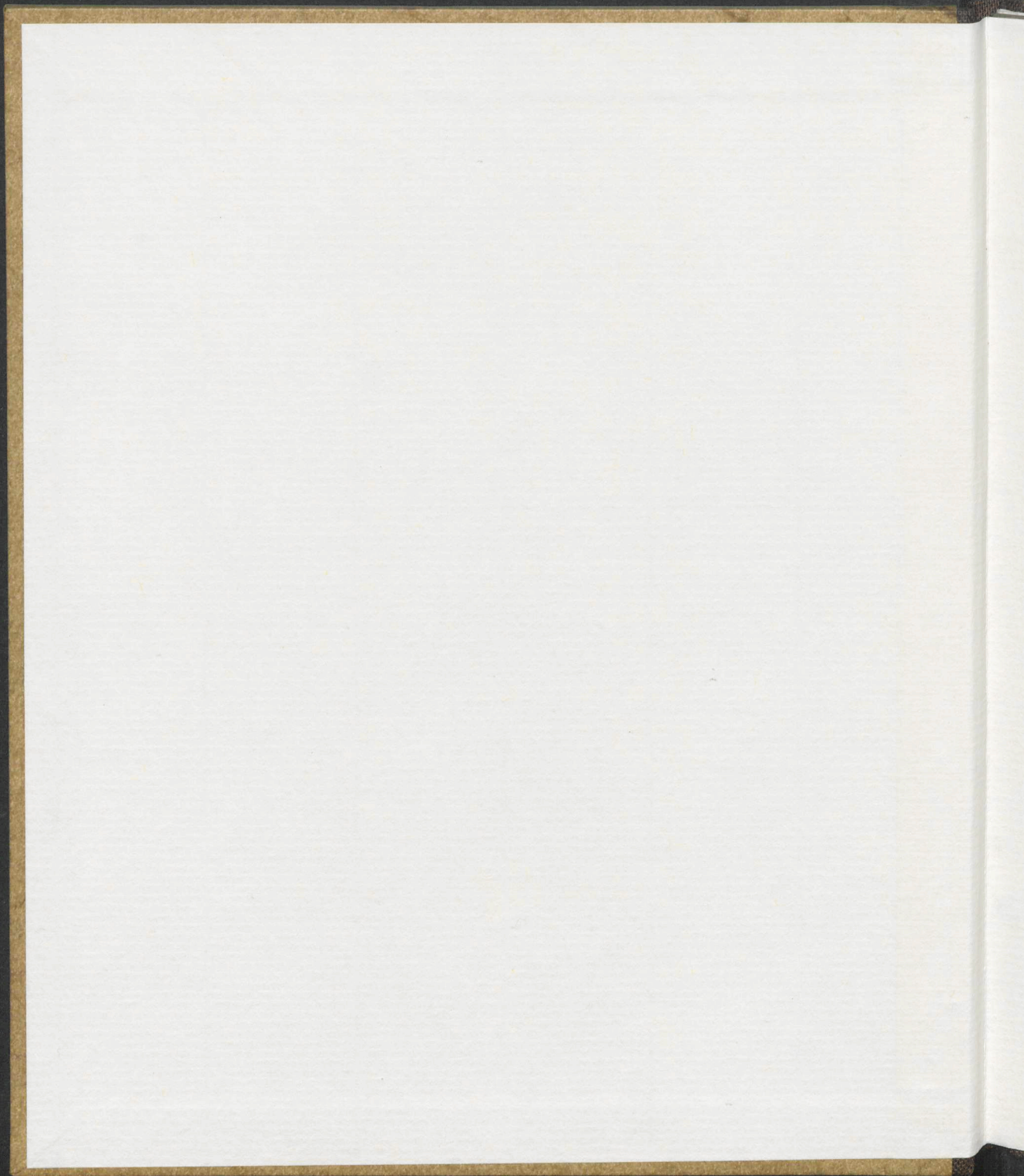
Rostochii: Adler, 1805

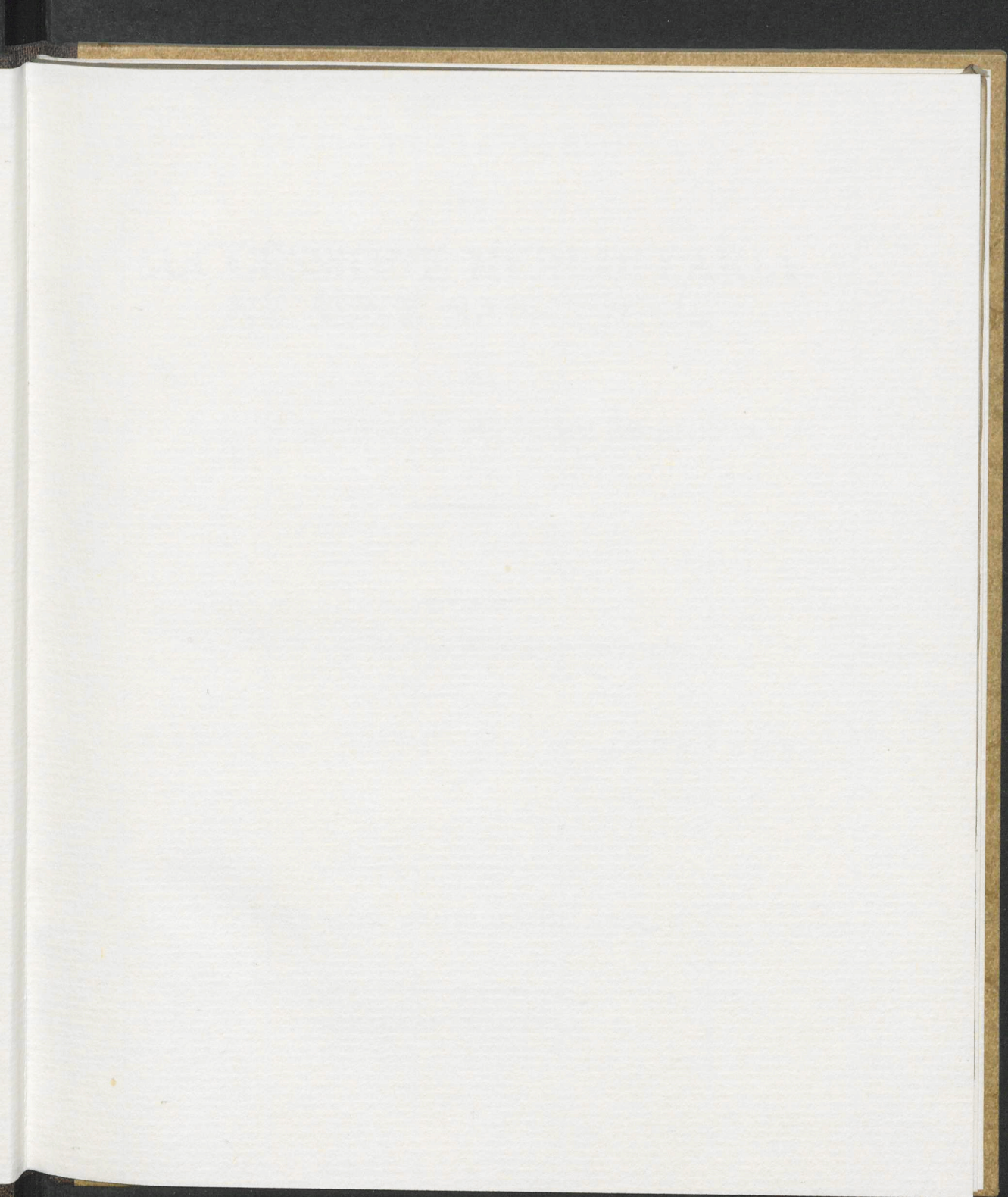
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1005138702>

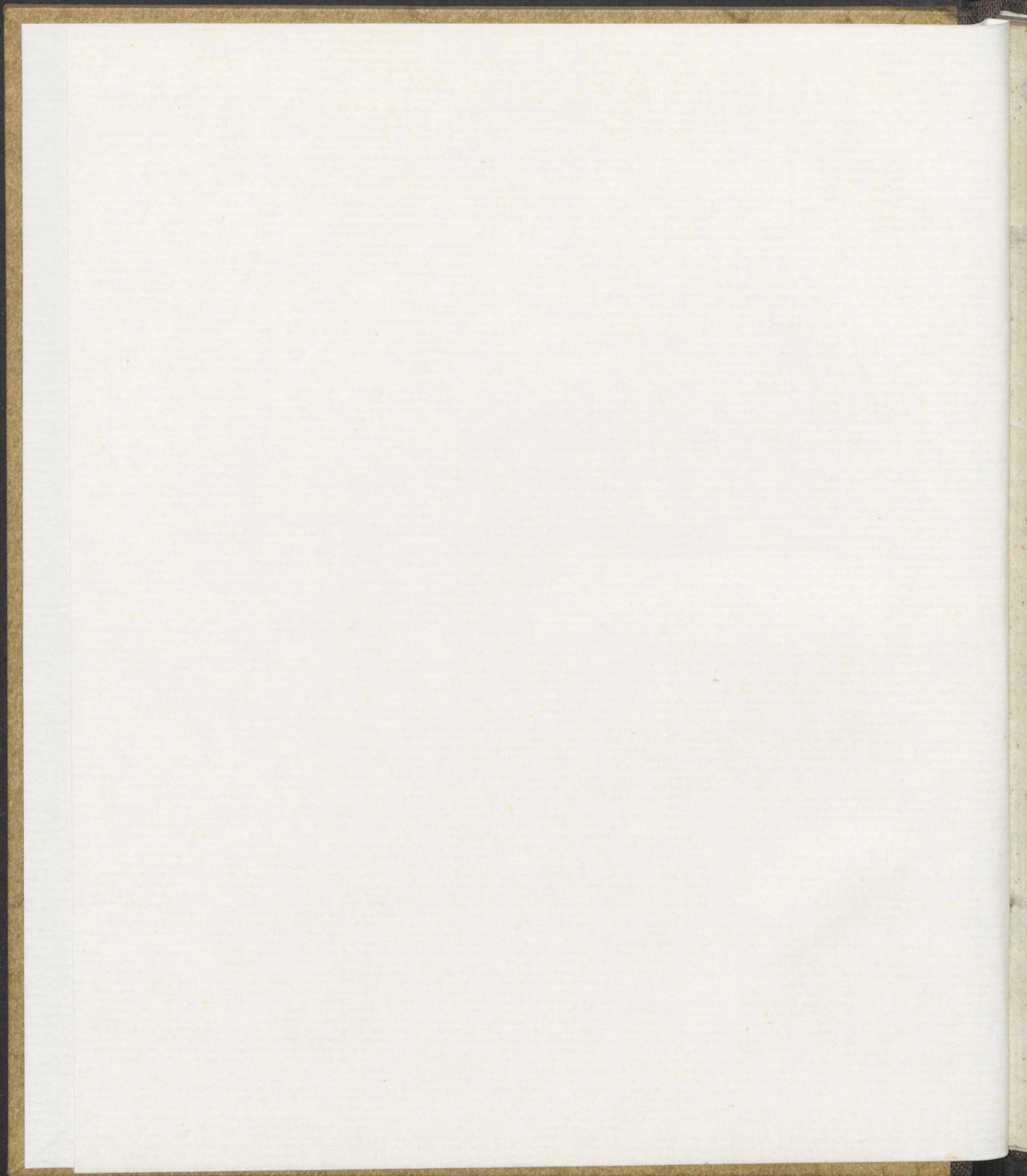
Druck Freier Zugang OCR-Volltext

RU jurist. 1805

Schrader, C. Mart. Wilh.

DISSERTATIO IURIDICA
DE
SUCCESSIONE HEREDITARIA
EX IURE SANGUINIS

IN
DUCATU SLESVICENSI, SECUNDUM IUS IUTICUM.

QUAM
PRO SUMMIS IN IURE HONORIBUS OBTINENDIS

CONSCRIPSIT
CAROLUS MART. WILH. SCHRADER.

ROSTOCHII MENSE APRIL. MDCCCXV.

LITTERIS ADLERIANIS.

DISSERTATION

BY

SUCCESSION HEREDITARIAE
EX IURE SANGUINIS

AVGUSTUS WILHELMUS SCHMIDT

INSTITUTIO JURIS CIVILIS

CAROLUS WILHELMUS SCHMIDT

BOSTONIÆ MDCCLXXXIII

AD PUBLICANDUM

VIRO
ILLUSTRI CONSULTISSIMO DOCTISSIMO
DOMINO
ADOLPHO DIETERICO WEBER

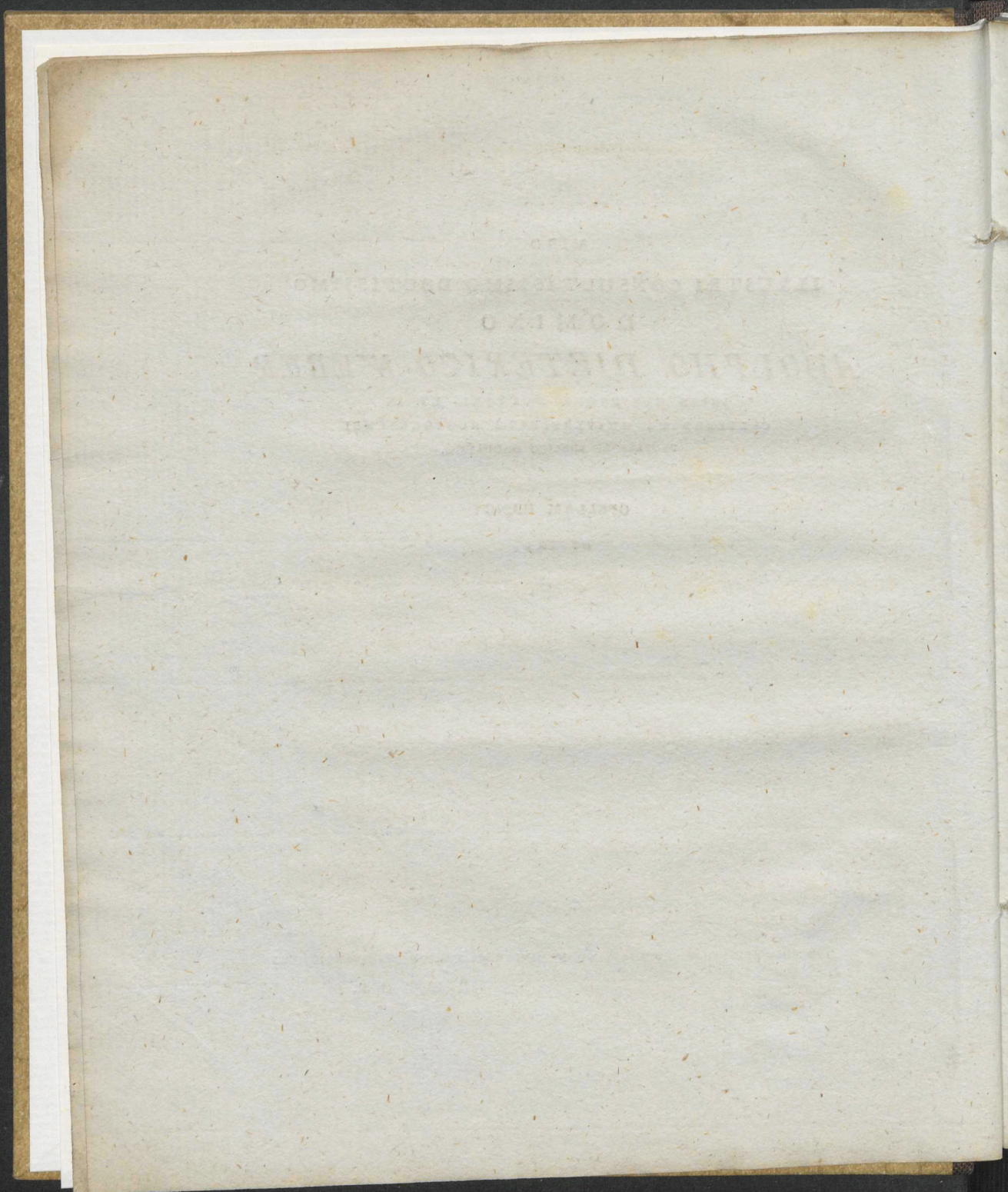
IURIS UTRIVSQUE DOCTORI, ET IN
CELEBERRIMA UNIVERSITATE ROSTOCHIENSI
PROFESSORE PUBLICO ORDINARIO.

OPELLAM HANC

OFFERT

NOMINIS EIUS CULTOR OBSERVANTISSIMUS

A U T O R.

C O N S P E C T U S.

- §. 1. Generalia de successione, quae apud vandalos et s. p. locum habuit.
- §. 2. Vestigia consuetudinis, qua foeminae ab haereditate paterna excludebantur, in quibusdam veteribus legibus adhuc reperiuntur.
- §. 3. Nec res aliter in Dania se habuit.
- §. 4. Quid occasionem legi praebuerit, qua foeminae ad haereditatem vocantur.
- §. 5. De origine legis Juticae, quam *Jydske Lov* nominant.
- §. 6. De viris, qui jus Danicum collegerunt, et fontibus, ex quibus hauserunt.
- §. 7. Incertitudo temporis promulgationis.
- §. 8. De natura et indole juris Jutici.
- §. 9. De autoritate juris Jutici post recentem codicem Danicum.
- §. 10. Testamentorum poene ignara lex Jutica.
- §. 11. Clerici autem sibi providerunt.
- §. 12. De portione legitima.
- §. 13. De successione ab intestato.
- §. 14. Classes heredum sunt quinque.

§. 15. Prima Classis legitime natorum.

1. Jutica lex baptismo plus tribuit, quam ecclesia.
2. Non ubique in Ducatu slesvicensi hanc regulam sequuntur.
3. Differentia inter sexus indicatur.
4. Hoc non impedit, quo minus filius non nunquam portionem foeminae accipiat.

§. 16. Qui legitime natis pares aestimantur.

1. De legitimatione per rescriptum principis.
2. De propria Jutica legitimatione.
3. Non omnes illegitimi ita legitimari possunt.
4. De legitimatis per subsequens matrimonium.
5. De adoptione.
 - a. an et quae adoptio in Ducatu Slesvicensi valeat?
 - b. quae jura in familiam receptus nanciscatur.

§. 17. Secunda Classis.

1. Quomodo parentes, matrimonio soluto, haereditatem filii capiant?
 - a. si morte solutum sit.
 - a. Pater superstes.
 - β. Matre adhuc viva.
 - b. si divortio matrimonium separaiur.
2. Exceptio.
3. De successione parentum in bona naturalium,

§. 18. Tertia Classis.

§. 19. Quarta Classis.

§. 20. Quinta Classis.

Prolegomena.

Successionem in bona mortuorum non ita a jureconsultis Slesvicensibus traditam esse, ut disciplinae complexus meretur, ex incerta ejus ratione vix aliter evenire poterat. Equidem ut iis, qui in hac doctrina certius aliquid afferre conarentur, occasionem praerberem, et sibi et aliis hanc juris partem accuratius tractandi, constitui in illa explicanda pro viribus periclitari. Immo jam aliquid me praestitisse putabo, si, quod suscepi, ita perfecero, ut in hac re satis difficili non frustra elaborasse prudentibus videar; quanquam nova legislatori tantum reservata sunt.

Si variationes textuum sensus claritati periculum non minarentur, versionem Blasii Eichenbergeri, anno 1593. 1603. et 1717. editam et auctoritate publica munitam, allegavi, alioquin vero codicem veterem danicum, quem Kofod Ancher restituit, et cum versione latina episcopi Canuti Kopsenii anno 1504 confecta comparavit, excerpsi.

§. I.

*Generalia quaedam, de successione hereditaria, quae olim apud
Saxones, Vandalos, Gothos, et Frisos obtinuit.*

Antiquitas docet, sexum sequiorem quum in armis et honor et gloria maxime poneretur, pugnaque instar juris esset, haud magni a fortioribus aestimatum fuisse.

Cujus quidem rei causas recentiorum studio probatas non amplius hic persequar, tantum de regula, quod foemina sit finis familiae, quae ex contemptu mulierum orta et cum indole jurium germanorum, ex quibus partim juticum hauserunt, arctissime juncta est, pauca dicam.

Ex cura, qua germani nomina gentilitia semper prosecuti sunt, et studio, splendorem familiarum egregiarum conservandi, regula modo memorata, originem procul dubio duxit.

Hinc evenire facile poterat, ut pater familias, etiamsi hereditas ejus haud unice rebus ad expeditionem ornatum que militarem pertinentibus consisteret, quippe quae, quum essent filiabus inutiles, ab ipsis spernerentur, amoris tamen natura insiti immemor, filios solos heredes nominaret; quod, donec certa testamentorum forma legibus praescriberetur, juste fieri posse dubium haud erat.

Instituta hujus generis voluntati populi congrua, quum soepius fierent, plures imitati sunt, et deinde juris consuetudinarii vim in civitate obtinebant.

Hoc quidem certum est, foeminas temporibus antiquissimis nihil ex hereditate paterna accepisse.

§. 2.

Vestigia hujus consuetudinis, qua foeminae ad hereditatem paternam non admittebantur, in quibusdam veteribus legibus adhuc reperiuntur.

Reliquiae hujus instituti, in lege salica, seculo v. collata, inveniuntur

Lege salic. Tit. 62. §. 6.

a successione in fundum mulieres nempe arcentur.

§. 3.

Nec res aliter in Dania se habuit.

Krantzius in *Vandalia* C. 33. nec non *Mikraelius* in antiquitatibus *Pomeranicis* L. 2. n. 41. nobis persuadere studentes, foeminas in *Dania*, antiquissimis temporibus jam aliquid juris succedendi habuisse, et anno DCCCIX. p. C. N. liberalitate regis *Suenonis*, cujus cognomen *Tiuskinge* (h. e. barba divisa) est, viris respectu hereditarii juris aequiparatas esse, in errore versari mihi videntur.

Aliquid ex hereditate paterna, *Sueno* foeminis tribui jussit, sed ultra dimidium partis, quae maribus cesserat, largitionem extendi noluit.

Quod certe probat, mulieres ante hoc tempus plane exclusas fuisse.

§. 4.

Quid occasionem legi praeberit, qua foeminae ad haereditatem vocarentur.

Benignitas regis, cujus *Dani* grato animo memores sint (§. 3.) non ex urbanitate, qua rex e moribus aevi facile careret, sed ex gratae mentis impetu erga salvatrices, originem duxit.

Maxime commiserandus ille rex, qui sceptro majorum patria ex manu extorto, ad cultum religionis paganorum reversus a civibus urbis Julinae ter in captivitatem abducebatur.

Primo, paganorum turba, regem tanquam defensorem a doctrina christiana intuens, ex captivitate, illum auro, quanto ipse penderet, redemit;

Secundo, pecuniam ingentem ex aerario et fisco solvit, tertio, autem dolo quum captus esset, aerarium adhuc exhaustum subditis non lubuit, pro rege tam adversa fortuna afflicto extrema et reliqua numerare.

In hac calamitate mulieres amore erga regem adjumento fuerunt, quae, ut illum liberarent, aurum, margaritas, aliaque ejus generis ornamenta, duci dilecto donare haud dubitarunt. Rex ergo, in patriam atque regnum reversus, ut cuique aliquid muneris praestaret, omnibus jura hereditaria, quanquam imperfecta, tribuit, de quibus alio loco copiosius disseram.

Haec ita se habuisse, nec ut nonnulli credunt, ab illo rege mulieribus eadem, quae masculis jura, data esse, dubitari amplius non potest, quum postea leges scriptae sint, antiquioribus consentaneae, quibus foeminis jura inferiora, quam quae maribus concessa sunt, et hodie tribuuntur.

Lud. Holbergii historia regni Danici vers. germana.

T. 1. p. 99.

§. 5.

De origine legis juticae, quam Fydske Low nominant.

His de legis vetustate praemissis, de origine legis, qua sceletum quasi successionis induxerunt, pauca addenda sunt.

Waldemarus secundus, magnus ille rex, major tamen legislator, a comite *Henrico* Suerinensi ob causam a scriptoribus varie narratam (*) anno millesimo ducentesimo vicesimo tertio subreptus, post captivitatem trium annorum in libertatem reversus, exercitum ingentem convocavit, ut hoc probrum ulcisceretur.

Sed *Ditmarsi*, subditi et auxiliarii regis, fide punica in medio proelio, amicos inductos a tergo adgressi, *Danis* jam vincentibus justam victoriam eripuerunt.

(*) Quidam dicunt, *Waldemarum* uxore comitis *Henrici*, amore libidinoso corrupta, ab hoc, in hostem verso amico, meritam in captivitatem abductum esse. Alii volunt regem inopinato a comite, quem in gratiam (quum litem, quae inter eos fuerat, composuisset,) recepisset, in papilione, ut est apud *Alberzum Stadensem* sceleratissima proditione captum esse.

Waldemarus, ut verbis *Alberti Stadensis* utar, per fugam elapsus, sagum toga permutans, legem omnibus communem promulgando, exemplum principibus imitandum statuit.

§. 6.

De viris, qui jus Danicum collegerunt, et fontibus, ex quibus hauserunt.

Hanc legem omnibus subditis Danici imperii, praeter incolas Scaniae et Selandiae, qui jam leges suas habebant, datam, e consuetudinibus Scanicis, Selandicis, Gothicis et aliis, colligi jussit.

Archiepiscopi *Gunnerus* Viburgensis et *Uffo* (oëue) Lundensis ad mandatum regis, clamoribus subditorum de incertitudine juris perturbati, hoc opus susceperunt.

Maximae solennitates, populo Wardinburgum convocato, promulgationem hujus legis celebrarunt. Constitutiones ei non consentaneas *Waldemarus* comburi jussit.

§. 7.

Incertitudo temporis promulgationis.

Mirum quidem, nullius tamen momenti mihi videtur, quod de anno promulgationis memoria non exstet.

Blasius Eichenberger, Flenopolitanus celeberrimus, in prologo versionis juris Jutici in vernaculam, anno millesimo ducentesimo, octogesimo promulgatum esse vult, quod tamen, quum *Waldemar* aliquot annis ante mortuus jam esset, ita se habere non potest.

Nonnullos porro promulgationem anno millesimo ducentesimo quadragesimo, alios tricesimo primo factam esse, defendere; has lites, amplius non disquirens, tantum non intactas relinquo.

§. 8.

De natura et indole juris Jutici.

Ratio confectionis juris Jutici, ut peregrinarum nempe legum insuperabili impetui aliquid proprii juris opponeretur, non ubique ex ingenio ejus elucet.

Non solum Justiniani, sed etiam saepius canonici juris vestigia in Juticarum legum collatione reperimus. Quod vero ex amore compilatorum erga jura, in quibus hucusque semper versari fuerant, facile explicari potest.

§. 9.

De autoritate juris Jutici post recentem conditum Danicum codicem.

Nec commentariis, nec circumlocutionibus a doctissimis viris editis jus Danicum caret.

Quorum tamen non amplius mentionem faciens, tantum dicam *Waldemari* legem, post jus Danicum recens, anno millesimo sexcentesimo, octogesimo tertio, a Christiano V. promulgatum, ab hoc tempore in ducatu Sleswicensi tantum valere.

§. 10.

Testamentorum plene ignara lex Jutica.

Jus illud Juticum posterioribus constitutionibus valde quidem mutatum, testamentorum paene inscium, hoc respectu simplicius legibus romanis se habet.

Quae Jutica lege de testamentis et eorum auctoritate sanciantur, haec avaritiam monachorum prae se ferunt.

Haud raro loci inveniuntur horrorem testamentorum, ut ita dicam, indicantes. — Timor, ne heredum ex sanguine jura laedantur, ita vehemens est, ut conjuges a donationibus inter se atque adeo minimis, sine consensu heredum arceantur.

L. 3. l. 43.

§. 11.

Clerici autem sibi providerunt.

Monachis nihilominus caput ejusdem libri ab hoc secundum, spem magni tributi, circumventis laicis impositi, haud frustra ostendit.

Foeminae, quibus nec amicis nec propinguis, si liberos habeant, quid donare permissum est, usque ad dimidiam, si liberos habeant, et si tales non adsint, dimidiam rerum mobilium, monachis, ad redemptionem animae, uti astute dicunt, dare possunt.

§. 12.

De portione legitima.

Legitimae, in jure Jutico testamentorum ignaro plane non mentio facta est, nec sequentibus in constitutionibus, testamenta aliquo tamen modo circumscripta, permittentibus, ejus definitio reperitur.

Soepe tamen recentioribus temporibus occurrentia restamenta, et ex his ortae querelae, usum regularum juris romani de legitima, potissimum auctoritate juris canonici, quod in terris slesvicensibus valet, nobis necessarium reddiderunt.

§. 13.

De successione ab intestato.

Quae quum mihi satis dicta de indole juris Jutici quoad dispositiones mortis causa videantur, ad successionem ab intestato transeo, cujus regulas ex

L. I. C. 4.

prae aliis hauriemus.

§. 14.

Classes heredum sunt quinque.

Jus Juticum, discriminis inter fratres, sororesque germanos et unilaterales inscium, tamen successionem ascendentium, fratribus a patre repulsis, avo autem fratribus praepositis, interrumpens, in quinque classes heredes ab intestato collocari jubet.

§. 15.

Prima classis legitime natorum.

Hæc classis decedentes legitimos in infinitum quidem comprehendit, sed non adeo indistincte, ut jus romanum, quod, si de successione in bona paterna quaestio oriatur, solummodo requirit, ut quis legitime natus sit.

1) *Jutica lex baptismo plus, quam ecclesia tribuit.*
Jus Danicum, de quo loquimur, speciem superstitionis seculi decimi tertii prae se ferens, non baptizatis nec jura hereditaria propria, nec eorum translationem in alios tribuit, ac si nunquam in vivis fuissent.

L. I. C. I. §. I.

Cujus insane constitutionis effectus iniqui et justo duriores potissimum se exserunt, si infans recens natus ejusque

mater aut alii consanguinei matura ac repentina morte occumbunt, tuncque de hereditatis acquisitione et ejus transmissione quaestio exsurgit.

2) *Non ubique in Ducatu Slesvicensi hanc regulam sequuntur.*

Quod praeceptum nonnulla tantum in hoc Ducatu statuta, quorum conditores rationem plus, quam Papae stultitias in mente habuerunt, in honorem humani generis spernunt.

3) *Differentia sexus.*

Coeterum liberi baptizati in infinitum ad haereditatem vocantur, discrimine sexus tamen observato.

Quamquam enim filiae eodem jure haereditario utuntur, quo filii, tamen vir duas, foemina unam tantum portionem capit.

L. 1. C. 5.

4) *Hoc non impedit, quo minus filius nonnunquam portionem filiae etiam accipiat.*

Cum tamen haec ratio (non tam personae ipsius, quam potius primae originis) spectetur, soepe fit, ut vir dimidia portione, quam foemina ex haereditate sibi sumit, contentus esse debeat.

Jus enim repraesentationis, quod jus romanum in linea collateralium tantum valere jussit (*), Juricum in linea descendentium quoque admittit.

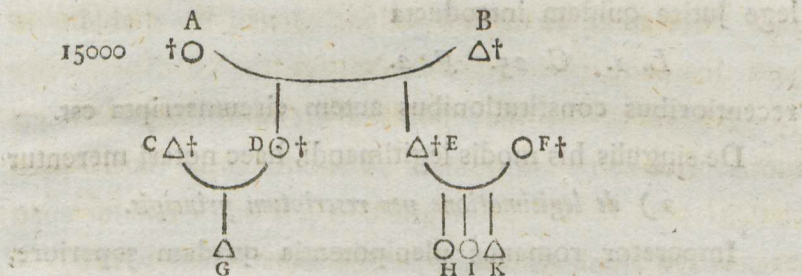
Ne incertitudines nempe de regula generali: vir habeat duas foemina unam partem, orientur, locus supra citatus rem definit, si nepotes ex filia, cum filiis aut filiabus ex filio adsint. Filiarum liberis sicut matri, si vixisset, haereditas cedit, et reciproca cum sint jura haereditaria, quod de filiis filiarum dictum est, id etiam filiabus filiorum procul dubio contingit, quanquam lex diserte de hac re non loquitur. Inter se autem differentiam sexus non negligentes, portionem a parente iis debitam dividunt.

(*) Plurimi et celeberrimi juris consulti contrarium defendunt, jus repraesentationis in linea descendentium, proprie valere volentes. E. G.

Walch introd. in cont. jur. civil. sect. II. c. IV. memb. V. Mihi tamen leges aliter statuere videntur. Nusquam enim (Nov. 118.) de jure *alieno*, descendantibus remotioribus tributo, loquitur, sed etiam discrimen graduum in linea descendentium expressis verbis excludendo, remotiores in hac classe, *proprio jure* ad haereditatem vocat. Quam ob rem *Bergeri* sententia et aliorum, qui nepotes remotioresque ex jure *proprio* admittendos esse, non dubitant, mihi praeferenda videtur.

Berger oec. jur. Lib. 2. tit. 4. §. 37. not. 4.

Exemplum illustrat rem.

A, relictis quindecim millibus aureis obiit. Ex filio D neptem G, ex filia E, nepotes H et I, cum nepte K, reliquit.

G. quamquam foemina, quum in locum patris succedat, sibi decem millia aureorum, h. e. duos trientes sumit; H, I, et K, matrem E repraesentantes, ultimum accipiunt trientem, quem inter se ita dividunt, ut H. et I. binas partes, K. unam habeat.

Singuli fratres itaque duo millia, soror mille tantum aureorum habebit.

§. 16.

Qui legitime natis pares aestimentur.

Legitime natis, per rescriptum principis et per proprium quendam judiciale actum legitimati pares ponuntur.

Per subsequens matrimonium quae fit legitimatio,
lege Jutica quidem introducta

L. 1. C. 25. §. 2.

recentioribus constitutionibus autem circumscripta est.

De singulis his modis legitimandi, haec notari merentur

1) *de legitimatione per rescriptum principis.*

Imperator romanus plenipotencia quadam superiore, jura, quibus extra matrimonium nati carebant ipsis concessa per rescriptum legitimatione restituit, ita quoque in Germania ex aequali fundamento haec legitimatio aut ab ipso imperatore ejusque nomine, aut ab iis, qui superioritate territoriali gaudent, indulgetur.

Haud aliter Rex Daniae, nec in Slesvicensi Ducatu circumscripte imperans, spuriiis, naturalibus, incestuosis et sic porro, omnia jura legitime natorum tribuere, et per alios etiam, si velit, hoc jus regale exercere potest.

Comites tamen palatini, caesareis ex juribus privilegia deducentes, in ducatu slesvicensi, hac auctoritate non gaudent.

2) *De peculiari Jutica legitimatione.*

Altera quaedam legitimatio, per declarationem judicialem patris: se hunc filium naturalem, suum agnoscere, sine solennitatibus fit.

3) *Non omnes illegitimi ita legitimari possunt.*

Hoc vero beneficium legitimationis iutica lex

L. 1. C. 25. §. 1.

quibusdam illegitimis tribui non vult.

Utrum locus citatus de adulterinis, an ex fornicatione natis intelligendus sit, dubium est.

Verba tam Danici textus, quam versionis vernaculae, de liberis ex fornicatione natis, loqui videntur (*) quod verisimilius adhuc fit, si ponamus, quod iutica lex, concubinarum permittens,

L. 1. C. 27. §. 1.

ex hac consociatione natos simili modo, ac jus romanum, reliquis extra matrimonium natis praeferat.

Si vero, altera ex parte cogitemus, quod jus Danicum haud raro adulterium sub nomine fornicationis (*Huren*) comprehendat (**), quod porro interpretis doctissimus textus Danici, *Kanutus Kopsenius*, qui non longe post tempus promulgationis legis Iuticae vixit, locum ad hanc rem pertinentem, de adulterinis intelligendum esse

(*) *Hor barn tacke anki after Father. Hor, Kinder de erven den Vader nicht.*

(**) *L. 3. C. 37. §. 1. 2. 3.*

Fanger man far i herfiang math annen mans Kunnæ.

doceat (*), eorum, qui posteriorem sententiam defendunt rationes, majus videntur pondus habere, id quod similitudo quaedam Danicarum constitutionum cum jure canonico adhuc confirmat. Haud obscure nimirum

L. 1. C. 25.

Juticae legis, indolem extensionis

C. 5. x. de eo, qui duxit in matrimonium.

adulterinis ex parentum facultatibus, *necessaria* concedentis, prae se fert, et de iisdem, de quibus jus canonicum loquitur (adulterinis - *Hor = bare*) disserit. Quam etiam sententiam

Blutingsius in libro manuscript. Vom Erbgangs-Recht. C. 2.

sequitur.

Quamquam quidem pater adulterinos, judiciali declaratione: suos esse veros descendentes, nec legitimare, nec ad successionem vocare possit, tamen rigorem juris

(*) *P. Kofod Ancher. Sydske Lovbog paa gammel Dansk. L. 1. C. 25. vers. latinae canuti episcopi ibi allegatae.*

De liberis adulterinis.

Ex adulteris nati, patri non succedunt.

canonici corrigens constitutio, patri quantum velit, adulterinis inter vivos dare concedit. (*)

4) *De legitimatis per subsequens matrimonium.*

Tertium supra nominatum genus legitimationis per subsequens fit matrimonium.

Non romanum (**) nec jus canonicum (***) hujus naturalis, ut ita dicam, restitutionis ignara sunt, sed et juri germanico haec disciplina ita placuit, ut ornamentis, quibusdam miris eam commendaverit, unde legitimati per pallium (Mantelfinder) orti sunt.

Lex Iutica in

L. I. C. 25. §. 2.

de hoc modo legitimationis disponit (†) nec aliquid huic loco perspicuo, cujus ex autoritate per connubium legitimati, aequae ac legitime nati in bona amborum parentum

(*) *Kofod Ancker*, loc. cit. L. I. c. 25.

for uten Han salde them noket in hender syrrae an handet.

vers. lat.

nisi ante mortem quid illis in manum tradidit.

(**) l. 10. 11. C. de natural. lib. nov. 74. c. 4. Nov. 89. c. 8.

(***) C. I. 4. 6. x. qui filii sint legitimi.

(†) Hedde of ein Man unechte Kinder unde nimpt de Moder barna tho Echte, so sint idt doch alle echte Kinder, este se schon alle ner geboren seyn, ner de Wader de Moder tho echte nam.

succedunt, addendum, nisi quod secundum recentiores constitutiones, subsequens matrimonium, inter rusticos tantum, jura successionis, antea natis tribuat, nobilium autem et civium illegitimae proli, maculam duntaxat, abstergat. (*)

5) *De adoptione.*

Alia, nec minus controversa quaestio circa adoptionem in Jutico codice, nobis occurrit.

Non solum, utrum omnino adoptio secundum legem Juticam valeat, sed si institutum aliquod hujus generis statuamus, quae jura adoptatus nanciscatur? ex utraque parte disputatur. Singulas discutiamus quaestiones.

a. *An et quae adoptio in Ducatu Slesvicensi valeat?*

Ut hanc quaestionem accuratius disquiramus, ambos de ea loquentes §§. Juticae legis, in lingua, qua tunc temporis utebantur, inseramus.

L. I. C. 21.

Om skanfrith Börn

Skänfrith Börnän skal fader till things fören, och linsan at thet er hans barn och skotan thet swat sum han wil thet gien. oc sum unglit sum sköth worder thet halder born oc ei

(*) Königl. Verordnung vom 15ten Jul. 1778.

mern. arn lius han that i Ryr oc i folh oc flother
 ecki, tha taker that half loot with athelkonne Barn.

vers. lat. Canuti.

De filio naturali.

„Filiū naturalem pater legitimaturus in iudiciū ducet,
 „palamque filium suū esse pronūciabit, eique in iure
 „cedet, quantum ei dare vult, et quod cessum fuerit,
 „obtinēt filius, nec amplius. *Sed si eum inter legitimos*
 „*adsciverit*, nulla donatiōe insinuata dimidiā portionem
 „cum legitimis capit.

C. 22.

Swann FATHER ma sid gōr an til Barn.
 Swann sun FATHER gōr til Barn then ma engi man wrecke.

vers. latina Canut.

„*Soli patri fas esse sibi filium facere.*
 „Quem pater sibi filii loco adoptaverit, eum nemo im-
 „probare potest.

Rubrum c. 21. de

stfanfrith Barn, h. e. liberis ex concubina natis disserit.
 Postquam de horum legitimatiōe actibus legitimis in-
 tervenientibus, nonnulla decreta sunt, legislator pergit;
 wen lius han thet i Ryn oc i folh. h. e. si eum (filium
 naturalem) inter legitimos adsciverit, et sic porro.

Mihi sane nihil planius hac lege unquam occurrit. Nihil aliud in supra allegata lege contentum mihi videtur, quam potestas patris, naturalibus liberis, qui nihil ex facultatibus genitoris accepissent, declaratione judiciali interveniente, eam partem, quam amor eorum iis designavit, tribuendi, nec non, si majore eos favore complecti velit, receptione inter legitimos, quos habeat liberos, ad semissem haereditatis vocandi.

In alios, quam *naturales* liberos haec non extendenda constitutio, mihi itaque potius legitimisationis, quam adoptionis genus continere videtur.

Nec ulla romanae adoptionis vestigia, nec similitudinem, nec analogiam, quam nonnulli senserunt, animadverti.

Contrarium defendentes de adoptione, uti hanc disciplinam vocant, cum legitimisatione quidem simul disponi, haud negant, attamen ejectionem; ann ius hanc thet i fyn oc i folh. propriam a legitimisatione differentem sanctionem continere volunt. Verum enim vero ad id prout par est respexisse non videntur quod verbum: thet h. e. *eum* satis doceat, legem eodem tenore de naturalibus liberis loqui.

Nec mihi caput 22.

Juticae legis, cui rubrum est:

Hvaem Father ma sich göenn til Barn (solipatri fas esse sibi filium facere) quod, si ad verba convertimus, ita exprimeretur: *cui, se patrem filii reddere, fas sit*, et quo cavetur, ne quis eum, quem pater in familiam receperit, reprobet, adoptionem, sed potius supra disquisitam legitimationem judicalem continere, et voluntatem patris nullo modo circumscribendam esse, praescribere, mihi videtur. Quam sententiam nec doctissimus *Kosod Ancker* rejecit. (*)

Caeterum vero nemo in Ducatu Slesvicensi impeditur, quominus per pactum sibi aliquem filium haeredemque creet, salvis tamen juribus singulorum, et quae recentiores constitutiones de confirmatione praescribunt, servando.

Königl. Verordnung v. 15ten Jul. 1778.

b. *Quae jura in familiam receptus nanciscetur?*

Explicata quaestione de natura et indole adoptionis,

(*) *Kosod Anchers Jydske Lovbog paa gammel dansk c. 22. not. h. vers. lat.*

Dissentit pater in libro, cui titulus est: *Handbuch der vaterländischen Rechte in den Herzogthümern Schleswig und Holstein.*

T. I. p. 237.

uti hanc disciplinam juris Jurici vocant, de juribus, quae filius talis *civilis* habeat, nonnulla adjiciam.

Duo hic sunt distinguenda.

Pater si filio naturali coram judice legitimato aliquid det, aut promittat, hoc, nec amplius quid, filius habeat.

L. 1. C. 21. §. 1.

— — — unde stidde, dat is geven em so vele, alse he em geven will, unde so vele, alse em dar geschötet werde, dat beholbt dat Kindt, unde nicht mehr. Si autem nullam partem facultatum pater filio, durante actu legitimationis dederit, aut promiserit, lex haud inepte praesumit quod pater eum reliquis liberis quodam modo equiparari voluerit, et hanc ob causam ad dimidiam cum legitimis naturalem admittit.

L. 1. C. 21. §. 2.

Kündiget he örrest dat Kindt in Kit oc i Kuld, dat is, tho Erve unde tho Geschlechte, unde schötet, edder giffte eme nichtes: So nimpt idt halven Deel mit dem Adelsömen Barn, dat is mit deme Echten Kinde.

§. 17.

Secunda Classis.

Ascendentium proximi, descendentibus carentibus, modo soli, modo cum collateralibus haereditatem capiunt.

Lex Julia non sicut jus romanum, ascendentes indistincte cum fratribus sororibusque et eorum filiis admittit. Parentes e contrario ante fratres et sorores, quos plane excludunt, vocantur, et in communionem eorum, si conjunctim vivunt, bona transeunt, ita ut neuter eorum partem specialem in bonis haereditariis filii habeat.

L. 1. C. 9.

Of Barn dór i Fanlugh.

Of Barn dór i Felgan met Father oc Mother, tha er that sun sunn thet aldrigh ware ff.

vers. lat. Canuti.

„Si moritur filius in communiõne cum patre et matre Filius,
 „in communiõne cum patre et matre denatus, pro non nato
 „habetur.

Hoc caput de liberis, qui in parentum potestate moriuntur, disserere quidem videtur, attamen quod sequitur, docet, potius de liberis sermonem esse, qui moriuntur, dum parentes inter se, in communiõne bonorum vivunt.

Ita nempe lex pergir: Dór Barn oc er mother fyre dórth hnut helder skifh er fra Father eth eitho at then haver susken tha erwen Father alt enmann er Father dót oc liver Mother oc er susken til. Tha taker Mother ecki meran en an hemer Barn, ant stypparn ofer til.

vers. lat. Canut.

„Filio autem post matrem defuncto, solus pater succedit,
 „sive materna bona a patre accepit, sive minus, etiam
 „superstitibus fratribus sororibusque. Sed si pater prior
 „moritur, mater cum fratre et sorore superstes, non
 „nisi aequaliter, cum quo filiorum vel cum privigno, si
 „quis est, admittitur.

His ex praeceptis mihi perspicuum videtur, non de liberis in communiione bonorum cum parentibus, sed durante communiione inter parentes mortuis, sermonem esse.

De nihilo poene lex in causa contraria statueret, quum solummodo successiorem in peculium adventitiuum definiret, quod insuper, tamquam romano juri proprium, partim Iustitiae lege ignotum est, partim etiam ab ea reprobatur. (*)

(*) L. I. C. 12.

Thut des Bonden Sohne luten Landes Kopenschap to driven, unde vererret Geldt in der Gemeenschop (von sinen Vader unafgedeket) un de Vader starvet unde Sohne will Erve nehmen en sinen Vader, so schall he alles tho der Deele bringen, este missen dat Erve. Haec lex, cujus tantum versionem *Bluringii* hic allego; quum tam textus Danicus vetus, quam versio latina

Accedit, quod quaestio, utrum parentes in communi-
one bonorum vivant? nec ne? si ex liberis unus aut
alter mortuus sit, maximam efficiat differentiam, ratione
divisionis, quod vero parentes filii emancipati aequae ac
in communi- one cum iis viventis, haereditatem capiant.

L. 1. C. 9.

Parentes enim in communi- one bonorum viventes, ut
jam supra dictum, haereditatem filii ita capiunt, ut neuter
eorum partem ejus propriam habeat, sed omnia com-
munia fiant; posteaque, si unus eorum decesserit, secun-
dum leges, hac de re speciatim disponentes, dividantur.

Quid vero si communi- o bonorum inter parentes non
sit, aut mors, aut separatio matrimonii causam praebuit.
Sed singula nunc perquiramus.

1) Quomodo parentes, matrimonio soluto, haereditatem
filii capiant?

a) Si morte solutum sit.

Canuzi non differant, mihi sane peculium adventitium reprobare
videtur. Sancitur nempe hac constitutione, ut filius, quae pro-
prio studio et labore, ante emancipationem, „in der Gemeenschop
(von sinem Vader unafgedelet)“ sibi procuraverit, conferat.

a. *Pater* superstes exclusis fratribus et filiis eorum, omnia liberorum sumit, nullo discrimine habito, utrum sint emancipati, nec ne? h. e. utrum partem ex facultatibus maternis acceperint, nec ne?

L. 1. C. 9.

β. Cum *matre* autem superstitute non solum fratres, eorumque proles, sed etiam unilaterales simul, et eorum filii admittuntur.

L. 1. C. 9. in fin.

γ. Jis vero, accedere dubito, qui exceptionem hic statuentes, matri portionem viri si cum privigno haereditatem adit, tribuunt: (*) nulla enim hujus generis praecepta lex continet, ad quod accedit, ut quod sequitur, exceptionem in favorem mulierum continens, regulam firmet.

b. Si quidem *divortio* matrimonium separetur:

Foemina ex matrimonio dimissa, cum marito, aut

(*) Dissent. *Bluting.* in glossa ad L. 1. c. 5. ad verb. „*oif gelick dem Sohne unde dem Steff, Sohne.*“
nec non *pater* in libro.

Handbuch der vaterländischen Rechte t. 2. p. 227. not. 1.

si mortuus est, cum filiis aequalem partem sumit,
nec aliter hoc privilegio gaudet.

L. I. C. 5. ()*

Hoc caput causam eorum definit, qui in matrimonio
putativo vixerant, postea vero, cum impedimenta inno-
tuissent, separantur.

Bluting in glossa ad c. 5.

Quod etiam in eos adhibetur, ex quorum liberis
unus aut alter moritur, dum parentes a mensa et thoro
separati sunt.

Bluting in glossa. loc. cit.

2) *Exceptio.*

Si vero aliquis matrimonio junctus, aut aliqua nupta
ob adulterium separata, hoc conjugem subsequentem
celet, praeter partem bonorum quae attulit, etiam facul-
tatem, a liberis propriis, ex hoc novo matrimonio pro-
creatis, haereditatem capiendi amittit.

(*) De Man nimpt jo half so vele mehr, als eine Fruwen, in allem
Erwe, ane de dar weren Echte Lude unde wurden
gescheden na deme geistlichen Rechte unde na der
christlichen Kerken: Verordnunge, unde schölen ere
Kinder erven: In solker Erffaeminge so nimpt de
Fruwen so vele als de Man, ok gelick dem Edne
unde den Steffsöne, wenn se Erven nemen schölen.

L. I. C. 24.

3) De successione parentum in bona naturalium.

Naturalibus liberis non legitimatis, pater non succedit,
mater autem non repellitur.

L. I. C. 22. (*)

(*) Ut error a *Blasio Eickenbergero* commissus, magis perspicuus, reddatur, textum Danicum sequamur.

Swann FATHER ma siel görne til Barn — — — Hurlikman
sol gör wet allen loghum slekfrith Barn a thingan. suare for
thet sum for athelkonne Barn suare sum abethes. ann haver
han slekfrith Barn, ve lius thet ant a thiegi,
worher thet drepen, tha take mothers freeder all bot ve Fathres,
Fremder ecke ve ni FATHER. en worther that stradts erwe
mother ve FATHER.

vers. lat. Canur.

„quem pater in iudicio rite legitimaverit, si damnum dat, id
praestare tenetur illius nomine perinde ac filii legitime nati; sed
si filius naturalis, *nondum* legitimatus occiditur, materni cognati
integram mulctam exclusis paternis et patre ipso capiunt. Si
vero suo fato fungitur, mater ei succedit.“

Hic locus nulla profecto ampliore declaratione eget nec
refutatione *Blasii Eickenbergeri* opus est, qui ita vertit: heft
ock ein Man sin unechte Kindt up deme Dingo gerechtiget, unde
wert dodtgeschlagen, dar nimpt de Vader edder des Vaders
Fründe von der Bote gar nichts, sondern dee Moder Fründe
nemen de Bote alle thosamende.“

Tertia Classis.

Ascendentibus prioris gradus non existentibus fratres et sorores tam germani quam unilaterales ad hereditatem vocantur.

L. 1. C. 4. §. 7.

Haec lex fratres modo et sorores, nec eorum liberos denominat, qui secundum

L. 1. C. 5.

in quinta collocarentur classe, et jure repraesentationis non praediti, in capita succederent.

Bluting. ad L. 1. C. 5. ad verb. Jeder gelike vele.
Novior autem lex, cui titulus est:

Constitutio super jure repraesentationis in Ducatu

Stevicensi d. d. 1. Dec. 1649.

regulas juris communis, ratione juris repraesentationis rursus introduxit, plane non habito tamen discrimine

Sole clarius est, *Eickenbergerum* voculam: ani-non-nondum

— omisise

Alioquin etiam lex sensu careret.

Bluting in glossa ad haec verba nec non in tract. Manuscript. Vom Erbgangsrecht nach dem Jütischen Lowbuch. C. 13.

inter germanos et unilaterales, servatis autem iis, quae lex Iutica de praefere[n]tia sexus virilis, respectu divisionis jubet.

§. 19.

Quarta Classis

Ascendentes remotiores continet.

L. 1. C. 4. §. 6. ()*

Sub nomine matris haec lex ambo parentes ponit, nec declaratione indiget.

In hac classe proprior gradu remotiores excludit.

Bluting ad leg. cit.

Nec tamen adscendentes in lineas ut secundum jus romanum, si soli adsunt gradu aequales, sed in capita hic semper succedunt.

Bluting in tract. mansc. Vom Erbgangs-Recht.

C. 16. N. 6.

Naturalis enim est regula, ut quisque ad haereditatem admissus portionem suam sumat. Peculiaris requiritur igitur lex, si alia species successio[n]is locum invenire debet.

(*) Heft Kindes: Kindt name Moder od, neue Suster este Broder, so ervet idt wedder an den Eldre Vader unde an de Elder Moder.

Nec discrimen sexus in hac classe negligitur, ita ut vir bessem, foemina autem trientem capiat.

L. 1. C. 4. et 5.

Bluting in tract. mansr. Vom Erbgangs-Recht. C. 16. n. 4. ubi errorem in glossa ad verb.: Elder Wader unde Elder Moder C. 4. l. 1. *commissum corrigit.*

§. 20.

Quinta Classis.

Denique collaterales remotiores secundum propinquitatis gradus, discrimine inter viros et foeminas, respectu divisionis servato, ad haereditatem admittuntur.

L. 1. C. 5. §. 2. 3. ()*

(*) §. 2. Wor nene Süsseren edder Bröddere vorhanden syn, da erwet de Wader Broder, de Moder Broder, Wader Syster, Broder Kindt, unde Syster Kindt, jeder gelike vele, als wenn se alle Syster unde Bröddere weren.

Quae lex, ut supra memoratum, constitutione, de ann. 1649. mutata est, ex quo evenit, ut liberi fratrum jam in tertio succedant ordine.

§. 3. Doch nimmt de Man stedes twe Deele, unde de Fruwenspersone dat drüdde Deel.

1845
The first part of the book is devoted to a description of the various species of plants which are found in the island of Java.

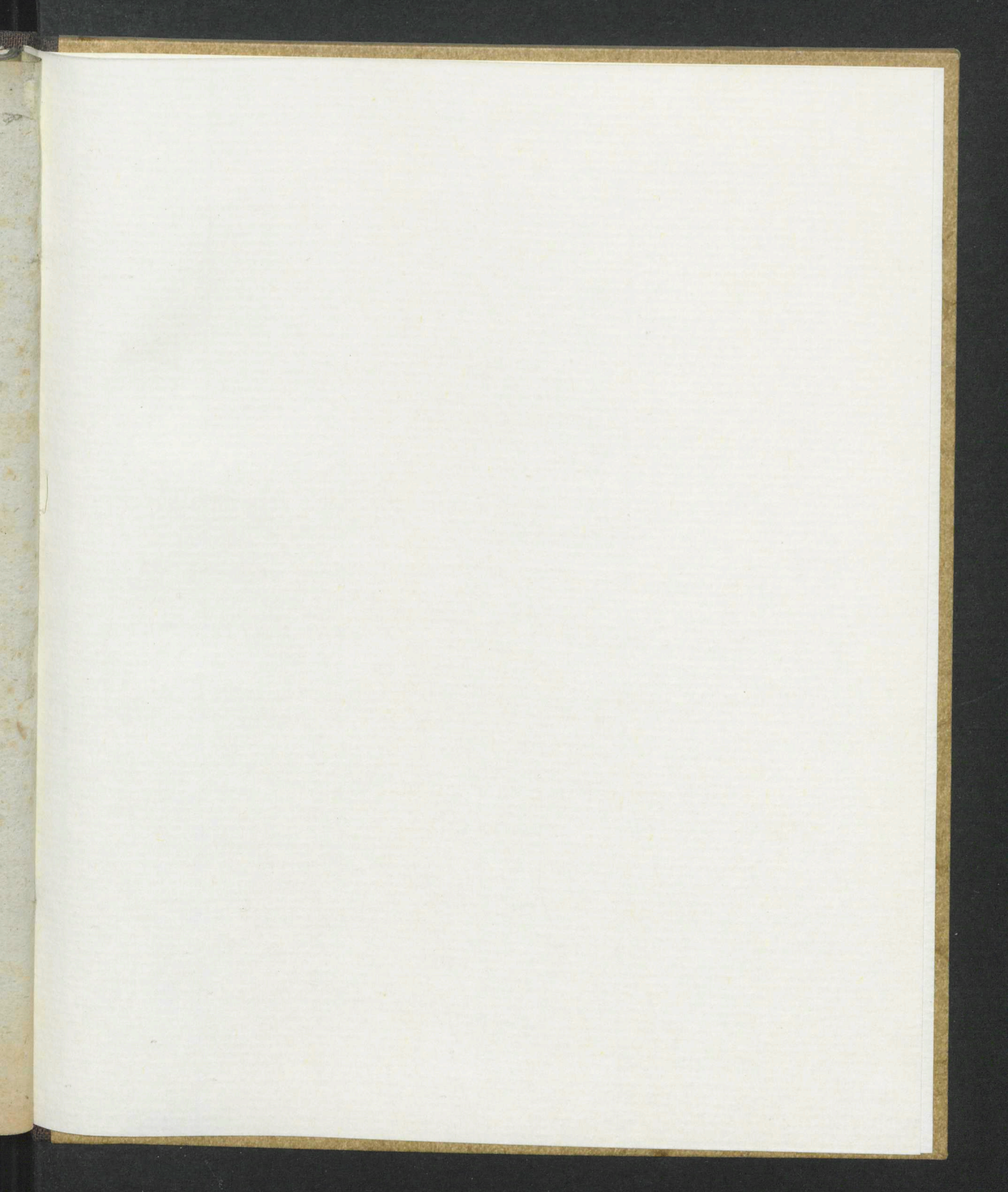
The second part of the book is devoted to a description of the various species of animals which are found in the island of Java.

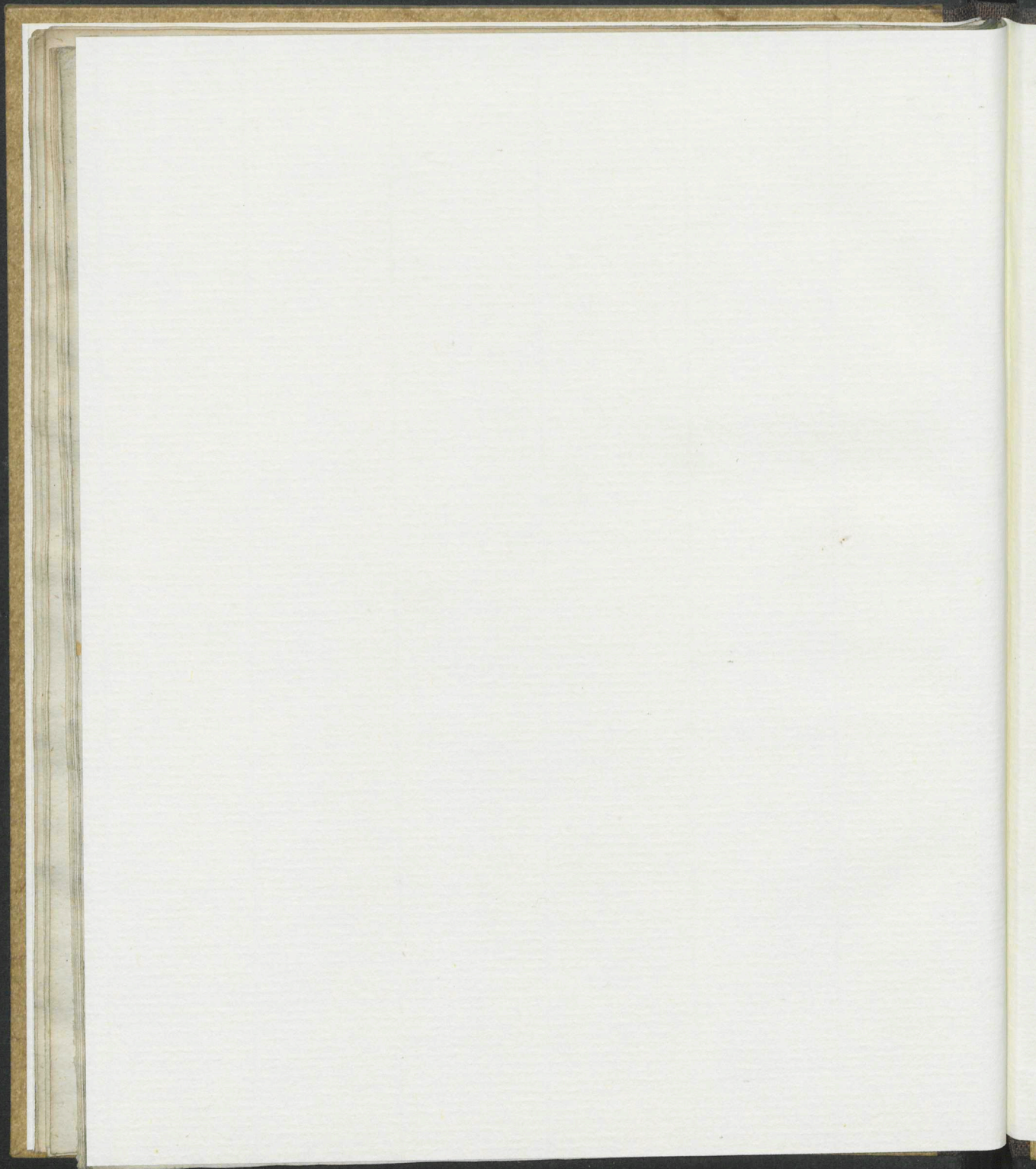
The third part of the book is devoted to a description of the various species of minerals which are found in the island of Java.

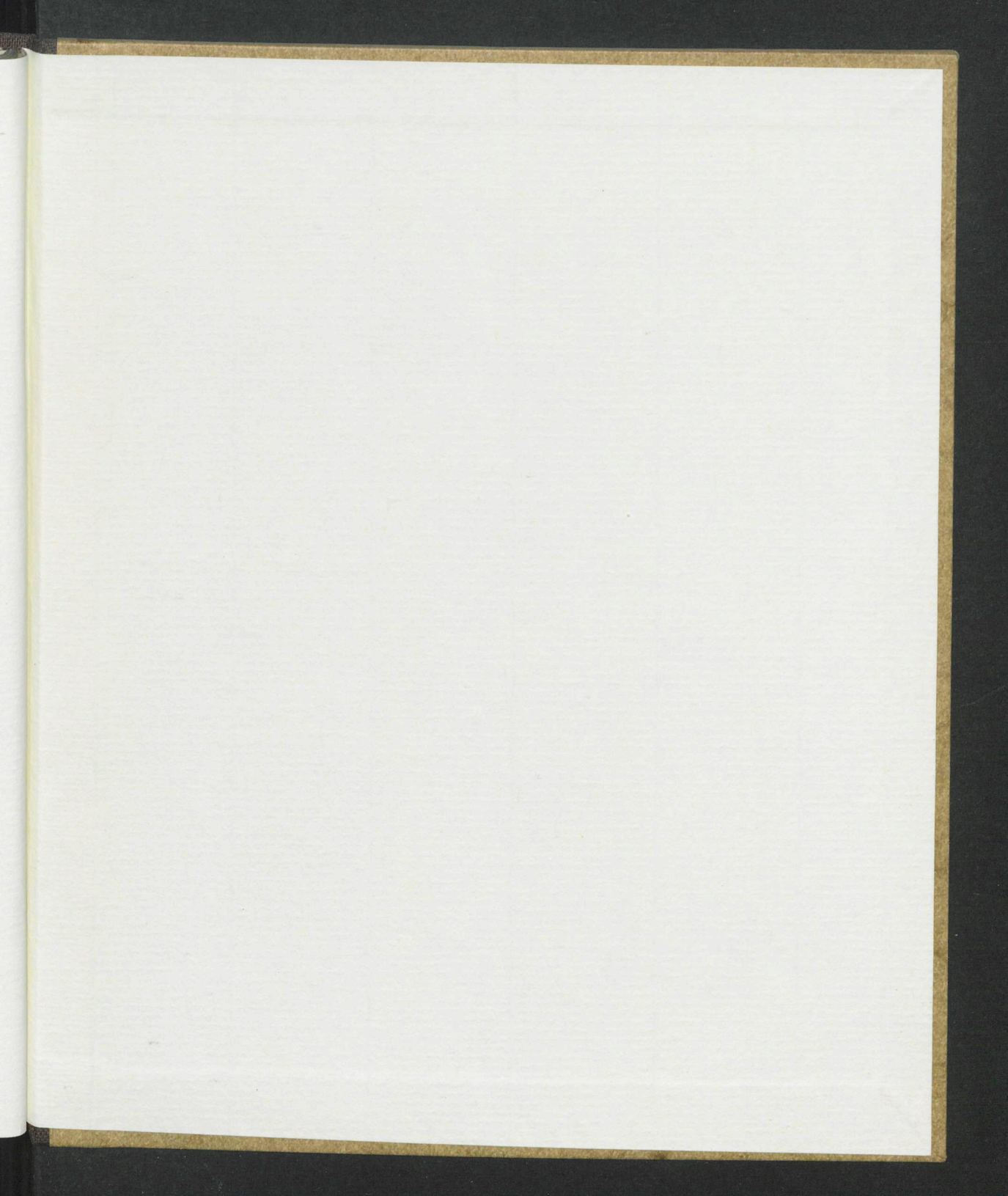
The fourth part of the book is devoted to a description of the various species of fossils which are found in the island of Java.

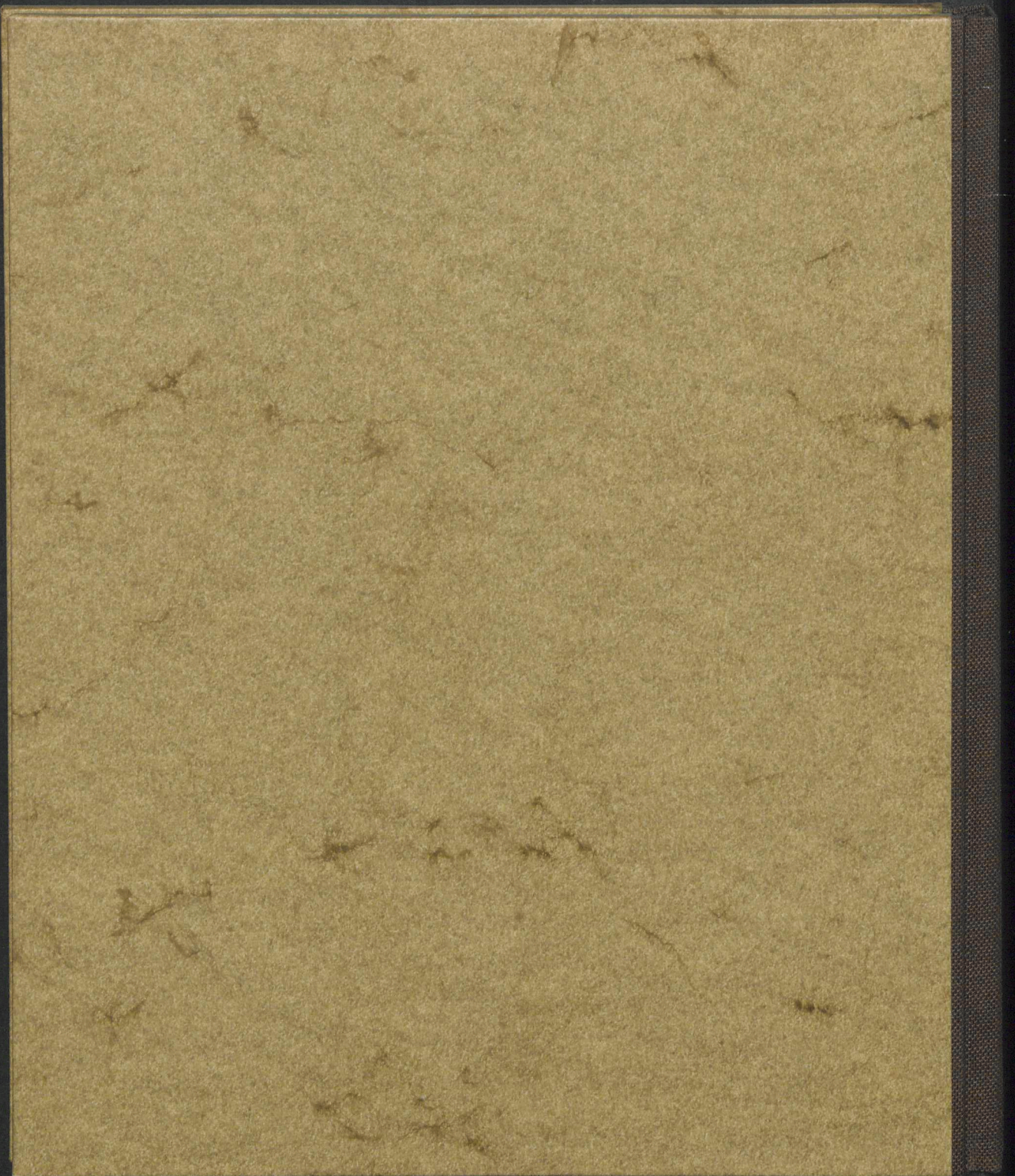
The fifth part of the book is devoted to a description of the various species of plants which are found in the island of Java.

The sixth part of the book is devoted to a description of the various species of animals which are found in the island of Java.

inter germanos et unilaterales, servatis autem iis, quae lex Iutica de praeferentia sexus virilis, respectu divisionis jubet.

§. 19.

Quarta Classis

Ascendentes remotiores continet.

L. I. C. 4. §. 6. ()*

Sub nomine matris haec lex ambo parentes ponit, nec declaratione indiget.

In hac classe proprior gradu remotiores excludit.

Bluting ad leg. cit.

Nec tamen ascendentes in lineas ut secundum jus romanum, si soli adsunt gradu aequales, sed in capita hic semper succedunt.

Bluting in tract. mansc. Vom Erbgangs-Recht.

C. 16. N. 6.

Naturalis enim est regula, ut quisque ad haereditatem admissus portionem suam sumat. Peculiaris requiritur igitur lex, si alia species successionis locum invenire debet.

(*) Hest Kindes: Kindt nane Moder od, nene Schwester este Broder, so ervedt idt wedder an den Elbre Vader unde an de Elber Moder.

